

мистично християнство чрез разождение и легенди музата му не е доволно силна.

Противоположност на Махар е Виктор Дик (р. в 1877 г.), представител на поколенията, които идат след о м л а д и н а — увековичена от него в романа: „Края на Га-кеншмид“. В него Дик рисува един реалист, който всичко теоритизира в живота, което не съответствува на неговите принципи. Горещия сарказъм и критически отрицателното в него го сближава със Махара, ала политическите му възгледи го държат в противоположен лагер. Дик вижда в Махара, — който е фейлетонист на реалистичния „Час“ и счи- тат за най-добрия писател от това направление, както и между всички реалисти, — едно нещастие за чехския нацио- нален живот.

Тия литератори, които пишат в разни списания и вест- ници статии и фейлетони се явяват като представители на новото време. Дик е редактор на *Lumir* и ратува за повръ- щане към формите на народния живот — тема, която вжоб- ще често се подема от чехите, както в научна форма тжй и в критически и публицистични статии. У всички писатели личното чувство и вжобще личния елемент играят голяма роля.

Дик в своята журналистична и партийно политическа дейност постъпва също както Махар: двамата осмиват със сжкрушителни епиграми недостатъците си един друг. Дик е писал и театрални пиеси. У тримата писатели: Махар, Дик и Холли, последният в известен по своето сатирично перо, с което безжалостно клейми противниците си, — е силно раз- вито личния елемент и за сжжеление, по някога отиват мно- го далеч в полемиките си.

Най-добро произведение на Холли се счита написаната му още в юношеството, обработка на фаустовските идеи. В него писателят проявява нещо силно, стихийно. Както Махар и Дик — той понякога се явява с остри критически статии.

Антон Сова се числи към привържениците на реали- зма, макар в неговата поезия да наличава увлечението към фантастични и свръхчувственни теми. По някога изгледва, че той не може да се отрже от нависналите го призраци. В поезията си той е пластик и живописец на ландшафта. Както Махар и той се занимава с анализ на чехското общество, кое- то поради своите еснафски разбирания не представлява бла- гоприятна среда за самостоятелно мислящите хора. Махар е по някога ядовит критик, тжй както е Сова, който непосред- ственно познава пражката среда и изпжква с голяма чувстви- телност. И двамата гледат с презрение на неискреността, ма- нията за величие и на торгашеството с патриотизма; и два- мата защитават работническите интереси и се застъпват за страдающите. Вжв „Балада за един човек и неговите радо-